

κονομούμενοι τὸν καλὸν κερὸν, φειδόμενοι τῶν ἀθλοθετικῶν καταβολῶν, πρὸς ἀπόλαυσιν καρπῶν ἀρθρονωτέρων, καὶ ὀριμωτέρων.

Οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἰδρώτος, πάγκαινον τὸ ῥητὸν οὐδὲν ὁμῶς καὶ τῆς τοῦ ῥητοῦ ἐκτελέσεως δυσκολώτερον. Ἀλλ' αἱ ἀποκαλύψεις ἀκονιτὶ δὲν ἐκτελοῦνται. Ἀναγωνίστως ἴσως, ἀπόνως, ἀκινδύνως ἀπεκάλυψεν ὁ Κολόμβος τὸν νεώτερον κόσμον; Τώρα, Κολόμβος ὑπάρχει ἡ Ἀναγεννωμένη Ἑλλάς· νεώτερος δὲ κόσμος ἡ ἀπὸ Χριστοῦ Ἱστορία καὶ Φιλολογία τῆς!

Εἰς ἡμᾶς προσήκει τοὺς υἱοὺς καὶ κληρονόμους, εἰς ἡμᾶς ἐντέλλεται ἡ ἱερὰ καὶ τρισένης ἑτολή τὴν ἀγνωστον ταύτην χώραν τῆς ἡμετέρας ἐπικρατείας ν' ἀνακαλύψωμεν, ἐνν θέλωμεν νὰ γενῶμεν ποτὲ καὶ πράγματι καὶ δικαίωματι καὶ λέξει κύριοι τῆς χώρας αὐτῆς! Αἰότι, ἡ τοιαύτη ἀνακάλυψις θέλει πρῶτον καταδείξει πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας, ἀκολούθως δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, τὸν ἀδίκαστον κρίνον ὅστις ἀνυπακούει, καὶ κατὰ λόγον ἱστοριονομικόν, συνάπτει, καθάπερ σταθμὸς ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, τὰ δύο κῶλα τῆς ὅλης ἐθνικῆς ἱστορίας, τὸν ἀρχαῖον πολιτισμὸν μετὰ τῆς ἐνεστώσης Παλιγγενεσίας. Τότε μόνον ἂν περιστέψωμεν μετὰ καλλινίκων στεφάνων τοὺς κροτάφους ἡμῶν, τότε μόνον ἂν τονίσωμεν τὰ ἐπινίκια, τότε μόνον ἂν ζητήσωμεν ἀνάπαυσιν καὶ διασκέδασιν, ὅταν ἐκπληρώσωμεν τὸ ἄρεσκτον τοῦτο, τῷδε τὸ πρῶτιστον καὶ τιμιώτατον χρέος! Ἔως δὲ τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ πόνος, ὁ μόχθος, ὁ ἀγὼν ἐστῶσαν μόνον ἡμῶν σύντροφοι, καθότι διὰ μόνον τούτων τῶν συντρόφων εἶναι παρὰ τῆς Θεῆς Προνοίας ὁρισμένον τὴν λύτρωσιν καὶ ἐξαγόρασιν τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς φυλῆς νὰ κατορθώσωμεν!

Καὶ λοιπὸν, ὁ Ἕλλην ὅστις δὲν εἶναι σήμερον, ὡς ὁ μύρμηξ, φιλόπονος, φιλέρως, ταμειευτικός, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ὁ παράλληλος τέττιξ τοῦ μύθου ἀπ' ὀρθρου μέχρι ἐσπέρας δὲν κύνει πᾶς ν' ἀναμνησκᾶται τὰ ἴδια ἔπη, αὐτὸς Ἑλληνικὸν δὲν ἔχει ἢ μόνον τὸ ὄνομα· διότι εἰς τὰ ὅλα παντὸς φιλοπατρίδος περαιομένου Ἑλληνικῆ Ἀναγέννησις εἶναι τὸ ὑποσήμενον πόνου, βελτιώσεως, συνεργασίας. Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ, ὁ μὴ πάντων ἀσθενέστερος ἐν φιλοπατρίᾳ, σιμῶ τὴν φιλεργίαν, τὴν φιλόπονον, τὴν φιλέρως νεολαίαν, ἀποστρέφομαι δὲ τὴν τὸν ἐξαιρετὸν χρόνον ἀναλίσκουσαν εἰς παρὰ καὶ περιττὰ τερετίσματα. Μᾶλλον γὰρ τῆς θαρρείου, ἢ ἐπιστήμη σήμερον ἐξευγενίζει ἔθνη καὶ λαούς. Ἡ δὲ τοῦ γένους ἡμῶν ἐξευγένισις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην-Εὐρωπαϊκὴν κατεπείγει. Ἐθνη καὶ λαοὶ κρούουσι τὰς θύρας ἡμῶν. Ὀχλὸς πολὺς ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἰδοὺ ἐστῶτες ἐνώπιον ἡμῶν! Τί ζητοῦσιν οὗτοι; Ζητοῦσιν ἴσως τῆς Εὐτέρας τοὺς χοροὺς καὶ τὰ κύμβαλα, τῆς Ἑρατοῦς τὰς ἡδυπαθείας, ἢ μᾶλλον ζητοῦσι τῆς Κλειοῦς τὴν φωταγωγικὴν λαμπράδα, καὶ τῆς Οὐρανίας τὰς ἀποκαλυπτικὰς ἀναβλέψεις; — Εἰς τὸ τέλος, λοιπὸν, τοῦ ἡμετέρου πνευματικοῦ συμ-

ποσίου ἂν προσκαλέσωμεν τὰ ἄσπρα καὶ τοὺς ἀοιδούς. Ἐν τούτοις δὲ, καθ' ὅσον ἀνυπερθέτως τὰ πολλὰ καὶ σπουδαῖα καταγινόμεθα συζητοῦντες, τοὺς ἀοιδούς ἡμῶν, εἰ ἡμῖν ἀρίκοιτο, ἀποπέμποιμεν εἰς Ἀθήναι πόλιν, μέρος κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέοντες, καὶ ἰδὼ στέφαντες!

Πρὸς τοῦτον ἀποβλέψας καὶ γὰρ τὸν ἐθνικὸν σκοπὸν, εἴσαα πρὸ πολλοῦ χαίρειν τὴν λύραν μου, καὶ τοι μὴ ὅλως ἄμουντος ὦν, ἔνα τραπὼ πρὸς ἀσχολίας πραγματικωτέρας καὶ μᾶλλον ἀποτελεσματικῆς. Ἡ ἔρευνα τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἱστορίας ἡμῶν κατὰ τὸν μεσαιῶνα μοι ἔρᾳνη μελέτημα μυριάκις προτιμότερον τῆς εὐστοχωτέρας ἐποποιίας. Δὲν μεταμελοῦμαι δὲ. Αὐτοῖν προκειμένοι, κάλλιον κακὸς λογιγράφος, ἢ κακὸς στιχοῦργος.

Καταγινόμενος δὲ εἰς τὸ τῆς Γλώττης κεράλειον κατὰ τὴν μέθοδον τὴν ὁποίαν ἐξεθέμην ἀνωτέρω, ἔτυχον νὰ συνάξω σποράδην πολυποικίλον ὕλην φιλολογικὴν, ἄτακτον μὲν, ἀνυπακούον ὁμῶς πρὸς τὸν μέλλοντά ποτε νὰ συγγράψῃ τῆς Νεοελληνικῆς τὴν ἐξιστόρησιν. Ἐκ δὲ τῶν ἐπὶ προβληθέντων θεμάτων, εἰς τέσσαρα κατὰ προτίμησιν καὶ κατὰ προαίρεσιν ἐπέστησα προσοχὴν ἰδιαιτέραν. Ταῦτα δὲ εἰσὶν·

Α'. Ἡ Συναγωγὴ λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν καὶ ἰσχυρισμῶν τῆς δημόδους συνηθείας.

Β'. Τὸ Ἑτυμολογικόν.

Γ'. Ἡ Εὐρωνία, καὶ,

Δ'. Ἡ Ἀποθησαύρισις πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσι παραδεδομένων χωρίων τῆς ἰδιώτιδος.

Νὰ ἐφαρμόσω κατὰ τὰς ἐρεῖναις μου ταύτας πάντα τὰ ἀνωφερημένα προσόντα τοῦ φιλολόγου, δὲν ὑπότρωμαι. Ἐπηρεδίασα τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος φιλολόγου, δὲν ἐξεικόνισα τὸν ἐν πάσῃ ἀμηχανίᾳ διακείμενον σύγχρονον μαθητὴν. Οὐχί, λοιπὸν, ὡς διδάσκαλος δοκασίσορος, ἀλλὰ, κατὰ τὴν Πλατωνικὴν τῆς ἐπιγραφῆς μου φράσιν, ὡς ζητητὴς καὶ μαθητὴς τοῦ δε τοῦ μεγάλου μαθήματος, καθυποβάλλω τῶν ἐρευνῶν μου τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸ κοινόν.

Ἀρχομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἀνιχνεύσεως τῶν Βυζαντινῶν, τῶν ὁποίων τὰ θησαυρίζόμενα χωρὶς ἀρίστη χωρὶς κριτικῆς ἐπισκευάσεως, ἢ ἐπισκευάζω μόνον κατὰ τινὰς ἄκρας περιστάσεις διὰ σημειώσεων. Ἀκολουθῶς περὶ Λεξικογραφικῆς ὕλης, εἴτα δὲ περὶ Εὐρωνίας, καὶ τέλος περὶ Ἑτυμολογίας.

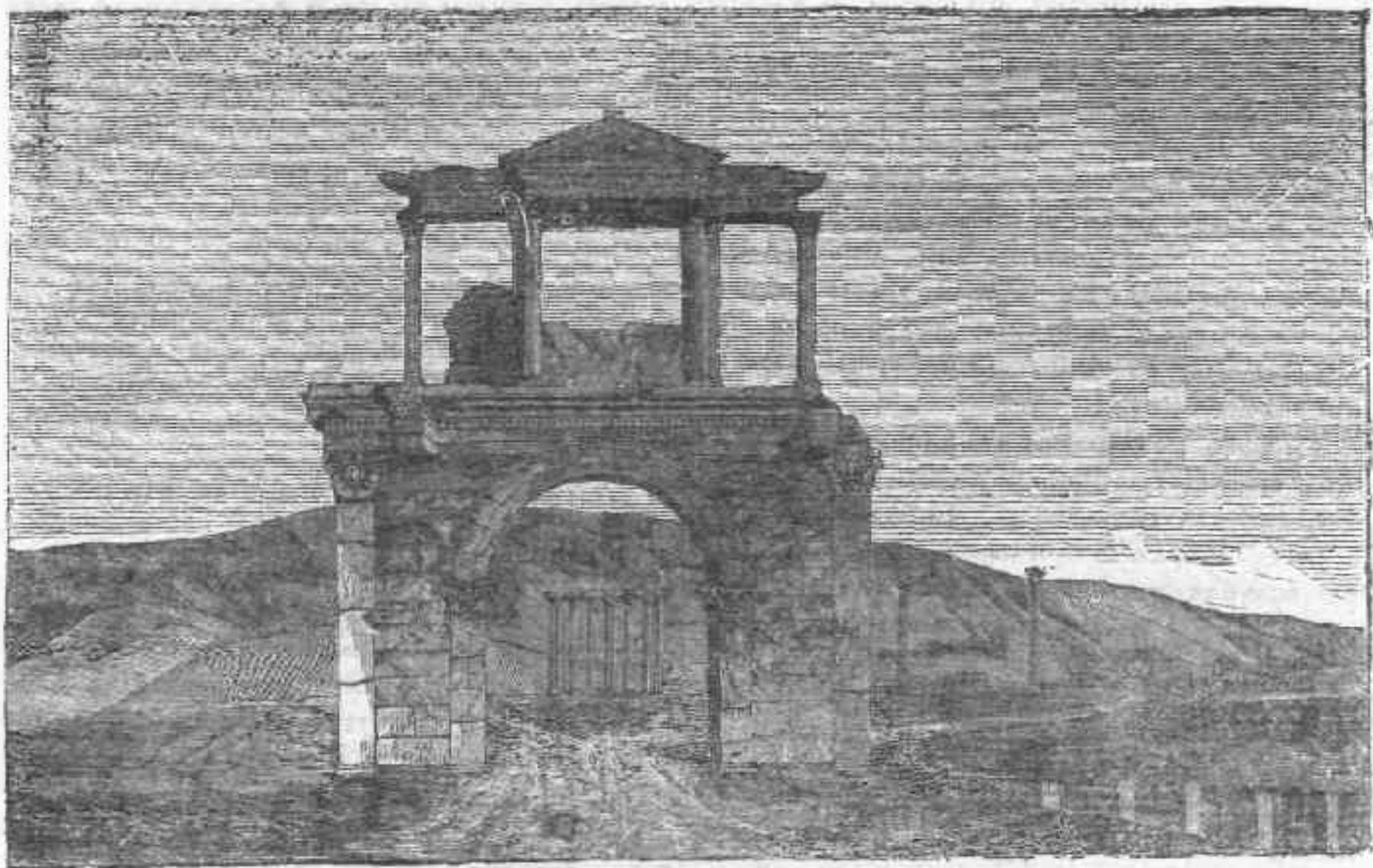
Εἰς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον ἀρξόμεθα τῆς ἐρεῖνης ἀπὸ τοῦ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ.

ΣΠ. ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ.

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

— 333 —

Πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὸ αὐτὸ καὶ τῆς πόλεως, ὑψοῦται πύλη

Ἡ Πόλις τοῦ Ἀδριανοῦ.

ἀρχαία, ἐκ λίθου πεντεληταίου, ἐκ μιᾶς δὲ μεγάλης συγκειμένη ἀψίδος, περούσης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τρεῖς εὐθυγράμμους πυλίδας. ὡς στεφανοὶ τριγωνικὸν ἀέτωμα· τὸ δ' ὅλον οἰκοδόμημα κοσμεῖται δι' ἡμικύβων ῥωμαϊκῆς ἐργασίας, καὶ ὀπισθοῦν ἐπιπέδου ῥυθμοῦ. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν πυλίδων σώζεται ἐτι τειχίον εὐτελές, ἔσχατον ἐρείπιον τῆς ἐρημικῆς κατοικίας ἀσκητοῦ, ὅστις ἐν μόνῃ τῇ θρησκείᾳ καὶ ἐν μόνῃ τῇ θεωρίᾳ τῆς προγονικῆς εὐκλείας εὐρίσκων παραμυθίαν διὰ τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος του, ἔκτισε τὴν φωλεάν του ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἀρχαίου μνημείου, καὶ ἐνετύρετο εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα μέλλοντος καὶ κρείττονος βίου.

Εἰς τὴν θέαν τῶν ἀρχαίων μνημείων, τὸ ἀμέσως μετὰ τὸν θαυμασμόν κινούμενον αἰσθημα εἶναι τὸ τῆς περιεργείας. Θέλομεν νὰ ἡξεύρωμεν πότε παρήχθη τὸ ἐκπλήττον ἡμᾶς προῖον τοῦτο τῶν ἀρχαίων χειρῶν, τίνες ἄνθρωποι τὸ εἰργάσθησαν, τίνων πράξεων ἔγινε μάρτυς, τί ἦπὸν τὸ ἄρτιον σχῆμα του, καὶ τίς ὁ τελικὸς του σκοπός. Ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν λειψάνων τῶν προσηγμένων αἰώνων σιωποῦσι περὶ αὐτῶν, καὶ ἐγκαλύπτονται εἰς τὸ σκότος τοῦ μυστηρίου.

Οὐχὶ δὲ οὕτω καὶ τὸ προκαείμενον. Αὐτὸ εἰς ἐναντίαν φέρει ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ διέσωσε δι' ὅλων τῶν αἰώνων τὰ διπλώματα καὶ τὰ ἀποδεικτικά του, ἐπιγεγραμμένα ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν του. Διότι ἐπὶ τῆς μὲν δυτικῆς ζώνης τῆς μεγάλης ἀψίδος ἀναγινώσκεται μέχρι τοῦδε διὰ μεγάλων καὶ εὐκρι-

νῶν γραμμάτων ἐπιγεγραμμένον τὸ λαμβάνον τοῦτο.

Αἰδ' εἰς Ἀθῆναι, Θεσείως ἢ πρὶν πόλις,
ἐπὶ δὲ τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἕτερον τοῦτο·

Αἰδ' εἰς Ἀδριανοῦ, καὶ οὐ Θεσείως πόλις.

Οἱ δύο οὗτοι τείχοι ἐράνησαν τοῖς πλείστοις ἀρχαιολόγοις αὐτεξήγητοι. Κατ' αὐτοὺς τὸ μνημεῖον ἦν μεγαλοπρεπὲς πόλις, διαίρουσα δύο πόλεις, τὴν ἀρχαίαν πόλιν τοῦ Θεσείως, τὰς κυρίως Ἀθῆνας, ἐκτεινομένης πρὸς δυσμὰς καὶ ἐντὸς τοῦ πυλῶνος καὶ τὴν πόλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, οἰκοδομηθεῖσαν εἰς ἀνατολὰς καὶ ἐκτὸς τοῦ μνημείου. Τοῦτο τοῖς φαίνεται ἀναμφισβήτητον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Πρῶτον, ὁ Σπαρτιανὸς ἐν βίῳ Ἀδριανοῦ (Κεφ. Κ'), λέγει· *Hadrianus... multas civitates Hadrianopolis appellavit, et ipsam Cartaginensem, et Athenarum partem*, ἐξ οὗ, λέγουσι, μαθηάνομεν ὅτι μέρος τῶν Ἀθηνῶν ὀνομάζετο Ἀδριανούπολις, ἢ, ὡς λέγει ἡ πόλις, Ἀδριανοῦ καὶ οὐ Θεσείως πόλις. Δεύτερον δὲ εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ἀγέσμου σώζονται λείψανα ὑδραγωγείου, καὶ εἰς αὐτὰ εὐρεθεῖσα μεγάλη δοκὸς μετὰ λατινικῆς ἐπιγραφῆς, εἶχε μετακομισθῇ ἐπὶ Τούρκων, καὶ ἐνταχθῇ εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς πόλεως τῆς λεγομένης Βαΐδου-νίστρας, ὅθεν κατήντησεν εἰς τὸν Ἀνακτορικὸν κήπον, ὅπου ἤδη διατηρεῖται εἰς τὴν φιλόκαλον αὐτοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δὲ ταύτῃ λέγεται ὅτι ὁ Ἀδριανὸς καὶ ὁ Ἀντωνεῖνος μετέφερον τὸ ὕδωρ εἰς τὰς Νέας Ἀθῆνας (*No-vae Athenae*), ἐξ οὗ συμπεραίνουσιν, ὅτι κατὰ τὸ

μέρος εἰς δὲ πιθκνότερον διευθύνετο τὸ ὑδραγωγέον, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν δηλαδὴ τῆς πόλεως καὶ ἔωρκεν τὸ χωρίον τοῦ Στεφάνου ὡς ἐσφαλμένον, πρὸς τὸ Ὀλύμπιον ἐσχηματίσθη νέα συνοικία καὶ ἂν τῷ ὄντι εἶναι τοιοῦτον, ὅτι ἐπὶ ἐσφαλμένου ἐπὶ Ἀδριανοῦ, πομπωδῶς ὀνομασθεῖσα νέα πόλις, κειμένου οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἀποχωρῶσαν δυνάμεθα πάλιν Ἀδριανοῦ ἢ νέας Ἀθῆνας. Τέλος δὲ Στέφανος νὰ ἐποικοδομήσωμεν.

ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει ἐν φωνῇ Ὀλύμπιον, τὰ ἐξῆς: « Τόπος ἐν Ἀθῶν, ὃν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, νέας Ἀθῆνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν ». Ἐνταῦθα οἱ ἀρχαιολόγοι, σύγχρονοι ὑποθέτοντες εἰς τὰς ιδέας ἢ εἰς τὸ κείμενον τοῦ συγγραφέως, προτείνουσιν αὐτὸ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι παρὰ τὸ (Ἀττικόν) Ὀλύμπιον, κτίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τόπον χρήμασιν Ἀδριανοῦ, ἐκάλεσαν αὐτὸν νέας Ἀθῆνας Ἀδριανὰς, καὶ ὅτι ἡ πύλη ἦν ἐκδίδομεν τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ διαίρουσα αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

Ἰδοὺ λόγοι ἱκανοὶ νὰ πείσωσι καὶ τὸν δυσμαθέστερον. Ἀλλὰ θαυμάσιον εἶναι τὸ γένος τῶν ἀρχαιολόγων! Ὅταν οἱ ἡμίσεις ἔχωσι λόγους σοφωτάτους ὅπως κηρύξωσιν τι λευκὴν, καὶ ὀργίζωνται ἂν ἀμφισβῆλληται περὶ τῆς λευκότητος τοῦ, οἱ ἄλλοι ἔχουσιν ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα ὅπως λέγουσιν αὐτὸ μέλαν, καὶ ἂν τολμᾷτε εἰπεῖτε ὅτι κἄπως λευκίζει! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἰδοὺ τί σὰς λέγουσιν οἱ τοῖς πρώτοις περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ παρόντος μνημείου διαφωνοῦντες. Ὁ Σπαρτιακὸς, δι' ὑποχρῆσιν, ὠνόμασεν Ἀδριανούπολιν *Athenarum partem*, δηλαδὴ μέρος τι ὑπάρχον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπομένως ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἔκτισε νέαν πόλιν, εἰς ἣν νὰ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ποῖον δ' ἦν ἄρα τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς δὲ ἔδωκε τὸ ὄνομά του; Προφανῶς ἐκεῖνο εἰς δὲ ἀνήγειρε τὰ πλεῖστα καὶ ἐξοχώτατα τῶν οἰκοδομημάτων του, τὸ πολυτελέστατον Πάνθεον, τὴν πολυτιμὴν του Βιβλιοθήκην, ἐν γένει τὸ μέγα τετράγωνον τὸ περιλαμβάνον τὰς πύλεις τῆς μεγαλοδωρίας του ἀνεγερθέντα θαυμάσια καταστήματα, τὸ μέρος δηλαδὴ τῆς παρούσης ἀγορᾶς, τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου μέχρι τῆς Πύλης τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ στρατώνος τοῦ πεζικοῦ· ἐκεῖ εἶναι, λέγουσιν, ἡ Ἀδριανούπολις, ὄνομα μὴ διατηρηθὲν ἐπέκεινα τῆς ζωῆς τοῦ φιλοτίμου ἡγεμόνος, τοῦ ἐλπίζαντος νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεσέως καὶ νὰ προτιμηθῇ αὐτῆς τῆς πολιάρχου θεότητος. Ἐκεῖ ἦτον μᾶλλον, παρὰ εἰς θέσιν εἰς ἣν οὐδὲν ἀπομνημονεύει ἡ ἱστορία ἕτερον τοῦ Ἀδριανοῦ εὐεργέτημα, ἐκτὸς μόνως τῆς καθιερώσεως τοῦ πρὸ αἰώνων οἰκοδομουμένου, καὶ τότε περατωθέντος Ὀλυμπίου.

Ἄν, προσθέτουσιν, ἀναφέρῃ ἡ ἐπιγραφή τοῦ ὑδραγωγείου *Νέας Ἀθῆνας*, τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπορᾷ πᾶσαν τὴν πόλιν, ἣν εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἀνεγέωσεν ὁ Ἀδριανὸς, ὅτι κατέστησεν ἰδίαν ἐαυτοῦ, ἀραιρέσας ἀπὸ τοῦ Θεσέως, ὡς ἀντίτεταται, νομίζουσι, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπὶ τῆς πύλης ἐπιγραφή· ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι, ὅταν ὁ Ἀδριανὸς ἀνήγειρε τὰ πλεῖστα αὐτοῦ οἰκοδομήματα ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ ὄνομα Νέων Ἀθηνῶν, ἢ Ἀθηνῶν Ἀδριανῶν, τότε ὅτι ἔφερε καὶ ὕδωρ εἰς αὐτὰς διὰ τοῦ ἐπίτηδες τούτου ὑδραγωγείου.

Ἐκλαμβάνει ἐπομένως ἡ φητεία αὕτη τῶν ἀρχαιολόγων ὅτι ἡ προκειμένη πύλη δὲν διήρει δύο μέρη τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἀρχαίαν τῆς νέας πόλεως, ἀλλ' ὅτι ἦτον μία τῶν πυλῶν τοῦ γενικοῦ περιούλου ἢ τείχους τῆς πόλεως, τοσοῦτον δὲ μεγαλοπρεπῶς οἰκοδομηθεῖσα, διότι ἐκοινωνεὶ μετὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἀνεγερθέντος Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Τὴν εἰκασίαν δὲ ταύτην στηρίζουσι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ κειμένου τοῦ σχολιαστοῦ Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος, ὅστις κατὰ ταύτην τὴν θέσιν ἀναφέρει μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐξήγησιν, αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς πύλης ἀναφέρονται ἀμφοτέραι εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὐχὶ εἰς διάφορα αὐτῆς μέρη· καὶ ἡ μὲν λέγει·

α Αὐταὶ εἰσὶν αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις ἧτις ἦτον ἄλλοτε κτῆμα τοῦ Θεσέως v.

Ἡ δὲ ἄλλη, πρὸς κύρωσιν τῆς κατοχῆς ἣν ἤξιον νὰ λάβῃ ὁ Ἀδριανὸς τῆς ἐνδόξου πόλεως, λέγει·

Αὐταὶ εἰσὶν αἱ Ἀθῆναι, πόλις ἧτις ἤδη εἶναι τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ οὐχὶ πλέον τοῦ Θεσέως.

Η ΚΑΛΥΒΗ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια. 121 Φυλλ. 159.)

—οοοο—

Ἡ δὲ Σοφία μαλαχθεῖσα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Καὶ συγχρόνως δάκρυ ἔρρευσεν εἰς τὴν παρειάν της, καὶ μειδίαιμα ἀνέστειλε τὰς ἄκρας τῶν χειλέων της. Τοῦτο ἀπέδειξε πόσον ἐλυπήθη τὴν ταλαίπωρον χήραν, καὶ πόσον ἔχαιρε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πρώτης ἐκείνης δοκιμῆς τοῦ φιλοστόργου νέου. Καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἡ λαθροθηρία ἦτο πλημμέλημα, ὡς ἔλεγεν ὁ πατὴρ της, ἐθύμαζε τὸν λαθροθήραν, ὅστις εἰ καὶ ἐραίνετο δειλὸς, ἐτόλμησεν ὅμως νὰ καταπρονήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν τε πεζῶν, καὶ τῶν ἐρίππων ἀγροφυλάκων καὶ χωροφυλάκων.

Καὶ ταῦτα λέγοντες κατέβαινον τῆς μὲν Σοφίας τὸ πρόσωπον ἐξήπτετο καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ διήγησις τοῦ Ἰσιδώρου, ὁ δὲ Ἰσιδωρὸς ἐκράτει τὸν χαλινόν, καὶ ἐτρέφετο πρὸς τὴν νέαν ὁσάκις ἡ διήγησις του ἐγίνετο ἐνθερμότερα. Ἀμφοτέρω δὲ ἐνευσαν τοὺς ὀρθόκλινους ὁπόταν συναντοῦντο τὰ βλέμ-